

L'empedrat de Morou

Des del senyal d'inici a can Casades, s'agafa el camí de baixada fins a un castanyer d'Índia i aleshores cal desviar-se cap a l'esquerra.

A la dreta hi ha l'ermita de Santa Fe, que data de 1201, annexa a l'hostal de Santa Fe, edificat el 1914. Poc després es creua la riera de Santa Fe i es continua per un camí ample que passa davant l'Escola de Natura Can Lleonart. Entre faigs i castanyers s'inicia una pujada que culmina en una castanyeda on a mitjan abril floreixen les grandalles.

◆ La castanyeda

El castanyer, arbre oriünd de l'Orient Mitjà, és típic de zones amb clima de muntanya mitjana plujosa. L'home l'ha plantat arreu per la qualitat de la fusta i per l'aliment dels fruits. Al Montseny viuen bé en terrenys silicis i s'exploten en règim de bosc menut. Aquest tipus d'explotació es basa en la tallada dels tanyes arran de terra perquè rebrotin de la soca. Les perxes primes antigament es feien servir per a boteria i avui per a treballs hortícoles. De les grosses se'n fan bigues, pals o llenya.

*Ara el camí és ample i de pendent suau; la vegetació dominant és la fageda, per entre la qual es poden veure alguns peus de boix grèvol (espècie protegida), falgueres i, quan arriba el bon temps, acolorides flors de pen-saments del Montseny.
El camí es va endurint i gira en angle recte cap a la dreta en l'anomenat pla de Mulladius.*

◆◆ El pla de Mulladius

Indret planer format per materials d'erosió del granit on creixen ginebrons i gespes. És un racó freqüentat per senglars, que deixen empremtes sobre el sauló, i pels gorjablancs, la presència dels quals s'endevina perquè solen dipositar els excrements damunt les pedres per marcar el seu territori.

El camí, amb revolts, recorre els vessants de ponent del turó de Morou, on hi ha, sobre terrenys granítics, una esponerosa fageda d'aspecte similar al de les fagedes pirinèiques. Després de planar suaument, el camí s'estreny i comença a davallar fins a l'empedrat de Morou.

◆◆◆ L'empedrat de Morou

Excepcional indret, proper als perillosos esqueis de l'empedrat, que ofereix una espectacular vista panoràmica sobre tota la vall de Santa Fe i els cims i serralades que l'envolten: el turó de l'Home, les Agudes, el turó de Morou, la serralada de Marina i la depressió vallesana.

És un lloc on es pot comprovar la seqüència de descomposició de la roca mare, el granit, fins a la formació del sòl, i els diversos estadis de vegetació (líquens, molses, herbassars, landes i bosc) que se succeeixen en aquest procés. Una minuciosa prospecció permetrà descobrir, normalment en rocams enlairats, diverses latrines de geneta.

El caminó aflueix a un camí de carro que, després de passar per una solana emboscada, s'endinsa en una espessa fageda.

◆◆◆ La fageda

La fageda és el típic bosc del centre europeu on predomina el faig. A diferència de l'alzinar, bosc mediterrani sempre verd, la fageda canvia d'aspecte segons l'època de l'any.

Al començament de la primavera, nombroses plantes herbàcies, com el buixol, s'afanyen a completar el seu cicle anual abans del mes de maig, en què el faig treu les tendres fulles que conferiran al bosc un color verd clar amb bonics efectes de llum sobre les darreres floracions del sotabosc. Amb la primavera també arriben nombrosos ocells que vénen d'hivernar en països més calorosos. Els petits mamífers que habiten a la fageda, com els ratolins de bosc, els talpons i els talps, són especialment actius en aquesta època. Els rèptils, com la sargantana, el llangardaix verd i l'escurçó, també surten després del seu període letàrgic.

A l'estiu, les capçades plenes de fulles i flors impedeixen la penetració de la llum solar. Al sotabosc, dominat per l'ombra, hi creixen algunes plantes de color verd fosc com l'el-lèbor verd.

Tota la gamma de colors ocres i marrons s'apodera de la fageda en un singular espectacle visual quan arriben els primers freds. Quan fa vent, les fulles, molt debilitades, cauen i s'estenen al sotabosc com una catifa bruna, tot esperant que les neus de l'hivern les cobreixin. Aquest és el moment ideal per

Antoni Bombí

seguir els rastres sobre la neu dels mamífers que s'aventuren a viure o a passar per ací (guineus, genetes, gorjablancs, toixons i porcs senglars).

El camí surt a la solana en un revolt de gairebé 180° i retorna a la fageda com en un joc. Aquest tram, força planer i en bon estat, corre per sobre de les antigues feixes de can Baladrell.

A dreta i a esquerra es veuen alzines i roures de fulla gran. Més endavant hi ha el mas de can Figueroles, i a mesura que el camí s'apropa a l'embassament de Santa Fe es fan més freqüents els freixes de fulla gran.

◆◆◆◆ L'embassament

La paret del pantà es va construir entre 1920 i 1935, amb una alçada de 19 m i una base de 14 m, per contenir 899.000 m³ d'aigua i produir energia elèctrica en dos salts d'aigua. Molts animals hi acudeixen a beure i per això els carnívors del voltant s'hi apropen a caçar. Dins l'aigua hi viuen peixos com la truita, el barb i la bagra.

Al marge esquerre de l'embassament es troba una casa enrunada —la Fabriqueta—, antiga central elèctrica que produïa electricitat per a l'hostal de Santa Fe. Més endavant, el camí s'estreny i voreja l'estanyol o embassament petit. És un lloc poblat de verns, bogues i lliris grocs, entre els quals a la primavera la granota roja (espècie protegida) i el gripau fan les seves postes d'ous.

Riera amunt, el camí se separa de la verneda per arribar a l'Escola de Natura Can Lleonart. L'itinerari finalitza retornant a can Casades pel mateix camí de l'inici.